

ANNE K. JOY

ÎN UMBRA
BLESTEMULUI

Seria *Destine frânte*:

Iubire compromisă
În umbra blestemului
Mînjînd pentru fericire

EDITURA OLGA

Ploiești, 2021

*Nebunia și sacrificiul unora
poate să conducă la fericirea altora.*

CAPITOLUL 1

M-am născut din păcatul comis de părinții mei. Sunt fructul păcatului. Port cu mine această cruce grea. Am ținut-o pe umeri încă din pântecul mamei, Olia Gabot. De-aș fi știut ce viață mă aștepta, aș fi făcut orice mi-ar fi stat în puteri ca să nu mă nasc. De-aș fi avut habar cât mă vor arăta oamenii cu degetul pentru că n-am un tată notat pe certificatul de naștere... Ah!

Copilăria mea a fost grea. Am avut parte de lipsa tatălui, de criticile dure din partea adulților și a copiilor, de lipsuri materiale. Pe măsură ce mă apropiam de majorat, mama a început să facă economii drastice. Visa să cumpere un apartament cu două camere, să avem fiecare dormitorul lui, o bucătărie și o baie. Pe atunci nu puteam să o ajut să strângă bani, ci abia mai târziu, după ce mi-am găsit o slujbă.

Până să o pot ajuta, mama se înfometa groaznic. Dacă nu mânca un castron cu supă lungă, un fel de apă cu două urme de legume prin ea, în cel mai bun caz mânca o sana cu un colț de pâine pe tot parcursul zilei. Mă mârșea tare când o vedeam procedând astfel. O certam, dar era în zadar. Mama continua să mănânce la fel de prost. A fost de înțeleș când a suferit două operații la stomac. Am crezut că o s-o pierd atunci.

Eram disperat de durere. Dumnezeu mi-a ascultat rugile și mama a trecut cu bine peste acele intervenții.

Și pe când noi treceam prin aceste momente cumplite, tata, Ludovic Stefan, își vedea liniștit de familia lui, adică de soție și cele două fiice.

Părinții mei s-au refugiat în România pe vremea celui de-al doilea război mondial, pe când evreii erau prinși, iar mulți dintre aceștia chiar uciși, ceilalți schingiuți prin lagărele de concentrare. Mama îmi povestise că bunica din partea tatălui meu ar fi provenit dintr-o familie de evrei. După ce războiul a început, ambii bunici paterni Stefan au fost luați și uciși. Nu s-a mai știut nimic de ei din acel moment.

Mama a lucrat ca menajeră în casa familiei Stefan. Tata a întâlnit-o pe când venea să-și viziteze părinții. S-au îndrăgostit imediat unul de celălalt. El i-a cerut insistent să-l urmeze la Chișinău, ceea ce s-a și întâmplat. Relația lor a fost împotriva dorinței soților Stefan, așa că mama și tata nu s-au căsătorit. Au trăit ani... mulți ani ca fiind iubiți, apoi amanți.

Pentru că tata a iubit-o nespus pe Olia a mea, așa cum îmi place să o alint uneori, când a fost nevoie să fugă din Basarabia în partea de jos a României, la scurt timp după separarea celor două, a luat-o cu el. Nu le-a fost ușor, însă au făcut-o pentru a se salva și a putea să-și ducă dragostea până la capăt.

Cum țara suferea modificări, tata rămăsese fără putere, bani și slujbă, traiul era unul dificil. Pe la spatele mamei s-a hotărât să se căsătorească. Dacă alegea o fată cu o poziție bună în societate, atunci primea averea părinților săi, lăsată prin testament. Mama a

aflat cu o zi înainte de căsătoria lor. Nu l-a putut opri. A asistat neputincioasă la plecarea bărbatului pentru care ar fi făcut orice. L-a iubit cu disperare. L-a iubit într-atât încât să nu-l părăsească nici după ce s-a căsătorit, nici după ce femeia lui i-a adus pe lume primul copil. În fapt, el era cel care venea. Mama nu-i zicea nici să vină, nici să nu mai vină. A greșit acceptând să-i rămână în rol de amantă. Era o femeie bună și merita mai mult decât îi oferea tata.

L-am urât. L-am urât pentru că se folosea de noi ca să-și găsească un strop de fericire. Fără să-și dea seama, tata își culegea fericirea din nefericirea noastră. Nici el nu era fericit acasă. Nu își iubea soția, iar aceasta, Ludmila Stefan, nu se dădea în vânt din dragoste pentru el. Erau o familie în ochii societății, în vreme ce casa le era plină de amar și frustrare. Pentru că lor nu le era bine, Ludmila ne-a blestemat sângele, al meu și-al mamei, nu care cumva să fim vreodată fericiți.

— Ludovic! am auzit glasul vioi al prietenei mele.

Era o zi frumoasă de primăvară. Când era cald îmi plăcea să mă așez pe o bancă în parc, să meditez asupra a tot ce mă frământa sau să îmi scot caietul și să-ncep să-mi aștern gândurile pe hârtie. Una dintre marile mele plăceri este să scriu. Ce anume? Orice. Că sunt versurile unei melodii cunoscute, ale unei poezii scrise de mine, o temă, o poveste reală sau ireală, cuvinte dintr-o limbă străină, eu scriu cu drag.

Mi-am înălțat privirea și am văzut-o pe Ileana. Am rămas șocat.

— Ce-ai făcut? am întrebat-o.

M-am ridicat în picioare, lăsând caietul să-mi pice pe jos.

— Îți place?

A făcut o piruetă în fața mea. Era la fel de frumoasă pe cât o știam din copilărie. Ileana Andronescu a locuit câțiva ani pe strada mea. A fost printre puținii copii care s-au jucat cu mine, deși eram un prunc din flori. Mulți m-au jignit și au încetat să se mai apropie de mine atunci când au aflat că nu aveam tată.

Ileana purta un sarafan de culoare măslinie. Deși era slabă, puteam să-i văd formele prin haina largă. Mă atrăgea. Mă simțeam puternic legat și atras de ea, încă de pe vremea când eram adolescenți.

Deși s-a mutat de pe strada respectivă, părinții ei au decis să rămână în apropiere. N-am știut decât după ce am ajuns la școală și am reîntâlnit-o. Am fost colegi de clasă până în anul al optulea de școală. Și după ce ne-am separat cu studiile la liceu, am continuat să ne vedem regulat și să fim foarte buni prieteni.

— Tu arăți foarte bine, i-am răspuns. Dar spune-mi tu, cum Dumnezeuului o să pot să te mai trag de codițele acelea blonde, împletite, de vreme ce le-ai tăiat?

Deseori o tachinam cu acele codițe. Era motivul de care mă foloseam ca să o pot atinge.

Obrajii i s-au colorat. Și-a strecurat degetele prin părul scurt, tuns până deasupra umerilor.

— O să le duc dorul, am adăugat eu.

— O să crească din nou, Ludovic.

— Hmm... măcar de mi-ai fi dăruit acele cosițe, m-am tânguit eu.

Ileana a ridicat scurt din umeri.

— Îmi pare rău, dar mama le-a cerut înaintea ta. A spus că vrea să le păstreze.

Ea și-a fluturat nepăsătoare o mână prin aer.

— La ce lucrezi? m-a întrebat apoi.

Ochii i s-au ațintit asupra caietului căzut pe jos. M-am aplecat să-mi strâng lucrurile înainte să-și bage nasul.

— Eh... fleacuri de-ale mele.

Când am privit-o, deja strâmba din nas.

— Niciodată nu vrei să-mi arăți.

— Pentru că este ceva intim, i-am replicat în șoaptă.

Fetița cu părul drept și blond a început să chicotească. Uneori îmi plăcea să o văd ca pe o copilă. Mă gândeam că sunt încă partenerul ei de joacă și că este de datoria mea să o apăr.

— Ce zici să mai stăm câteva momente pe bancă? Soarele strălucește cum nu se poate mai tare și mai frumos.

Mai întâi a dat aprobator pe cap.

Am lăsat-o să se așeze pe jumătatea ei de bancă, apoi mi-am ocupat și eu locul, având grijă să respect distanța dintre noi. O iubeam în secret și mă feream să i-o arăt. Mă temeam că o să dea bir cu fugiții, că nu o să vrea să mai fim prieteni sau să ne mai întâlnim vreodată. Visa să îl întâlnească pe Făt Frumos și să o facă fericită. Nu eram deloc vreun urât, doar că aveam marele handicap de a nu avea un tată.

— În curând o să terminăm studiile. Te-ai gândit ce o să faci?

Mai era foarte puțin până când trebuia să susținem examenul de bacalaureat, apoi intram într-o altă etapă a vieții.

— Părinții mă susțin să fac ceva în privința pedagogiei. Știi că îmi place să lucrez cu copiii sau cu grupuri de oameni.

— Deci continui studiile? am întrebat-o.

— Da. Tu?

Am respirat profund, întristându-mă.

— Nu știu. Mama este destul de bolnavă, Ileana. Simt că trebuie să mă angajez, să aduc niște bani în casă și abia apoi să studiez.

— Dar este important să faci o facultate, Ludovic. În plus, potențialul tău este foarte mare. Tu înveți repede și o faci cu mare plăcere.

Mă cunoștea foarte bine. Cum mereu mă considerasem un renegeat, îmi găseam plăcerile vieții în studii. Îmi plăcea mult să învăț și îmi propusesem să ajung cât mai sus cu ajutorul studiilor. În ciuda faptului că eram cel mai bun elev din clasă, profesorii mă trăgeau în jos cu notele pentru că... Ei bine, nu aveam doi părinți biologici, eventual căsătoriți. Mama se supăra când auzea de astfel de nedreptăți. Deseori a dorit să vină la școală și să ia atitudine. De fiecare dată am convins-o să nu se bage. Dacă aceasta îmi era crucea, atunci mă ambiționam și mai tare să o car pe umerii mei deja obosiți.

— Mama este mai importantă, i-am răspuns.

— Știu, știu, dar... Nu abandona, Ludovic! Tu poți să le faci pe toate în același timp.

— Facultatea presupune multe ore de studiu. Singurul mod în care-mi pot permite facultatea la care intenționez să mă înscriu la un moment dat, este să învăț din greu.

— Hmm... am auzit-o din dreapta mea.

Când am privit-o, Ileana stătea întoarsă către mine, cu spatele perfect drept, privirea încruntată.

— Ce facultate ai în minte, Ludovic? Ce vrei să ajungi să profesezi?

Mi-am umezit buzele uscate de soare înainte de a-i răspunde. Îmi era puțin teamă să-i spun, nu care cumva să înceapă să se amuze pe seama mea.

— Promiți să nu râzi?

— Promit! a spus de îndată.

— Vreau să ajung avocat ca tata.

Atunci, privirea i s-a mărit.

— Vorbești serios?

— Da.

Au urmat câteva secunde de liniște. Părea descumpănită.

— Nu mai înțeleg nimic. Mereu ai spus că îl urăști. De fapt, pe el și profesia lui.

I-am dat aprobator din cap. Ileana a continuat:

— Și atunci, de unde dorința de a-i călca pe urme?

— Nu știu. Poate că este chemarea sângelui sau doar dorința de a câștiga bani mulți într-o zi. Ți se pare o idee stupidă să studiezi facultatea de drept?

— Nu. Chiar deloc, a adăugat după o clipă de liniște. Sunt doar surprinsă. Deși mereu am zis că te cunosc ca propria-mi palmă, nu ți-am intuit niciodată această dorință.

— Ești dezamăgită? am întrebat-o pe un ton cât s-o tachinez.

— Puțin.

Apoi a izbucnit în râs, moment în care m-a ciupit de braț.

— Mama ta știe?

Am clătinat repede din cap.

— Nu. O să-i spun doar după ce o să fiu admis la această universitate, fie că o să aibă loc în această vară sau peste un an, doi... cine știe.

Era destul de bizar. Mamei îi spuneam tot. Ea era confidenta mea, însă până într-un punct. Nu voiam să-i spun că intenționez să calc pe urmele tatălui meu și nici că mă îndrăgostisem puternic de prietena mea din copilărie.

— Aha, deci sunt prima care a aflat?

— Da.

— Mă faci să roșesc.

Ileana a început să se eschiveze prin mișcări, ca și când s-ar fi simțit flatată. Mă întrebam deseori cum ar reacționa dacă i-aș spune că o iubesc altfel decât ca pe o bună prietenă. Dar nu voiam să o fac. Dacă o pierdeam pe ea, pierdeam singurul prieten de încredere pe care-l aveam.

— Știi bine că îmi place să-ți spun tot. Mă rog, aproape tot.

— Poftim? m-am întrebat răspicat, vrând să pară totodată ofuscată. Vrei să spui că ai și secrete față de mine.

Eu mi-am lăsat capul când într-o parte, când în cealaltă.

— Unul mic.

— Dacă nu mi-l spui, o să te fugăresc prin tot parcul acesta, Stefan Ludovic Gabot! m-a avertizat ea.

— Atunci, să-ncep să fug? am pus gaz pe foc.

— Nu mă las până nu mi-l spui, m-a avertizat ea.

— Păi... eu...